

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobce: L. P. H.**, zastoupen JUDr. Petrem Práglem, advokátem, se sídlem Dlouhá 5, Ústí nad Labem, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 7. 2004, č. j. 24 Az 293/2004 - 22,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 3. 2004, č. j. OAM - 823/VL - 07 - 05 - 2004, neudělil žalobci (dále jen „stěžovatel“) azyl z důvodu, že nesplnil podmínky stanovené v § 12, § 13 odst. 1 a 2, § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně rozhodl, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 uvedeného zákona. V odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že stěžovatel v průběhu správního řízení zmínil pouze rodinné problémy a snahu o legalizaci pobytu na území České republiky. K odjezdu z vlasti jej vedly neshody s nevlastním otcem a snaha nalézt otce vlastního, který pobývá na území České republiky. Pro případ návratu se stěžovatel obává pouze případných potíží spojených se skutečností, že svůj odjezd neoznámil v místě bydliště.

Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel dne 25. 3. 2004 žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě. Žaloba došla soudu dne 26. 3. 2004 a byla vedena pod spisovou značkou

24 Az 229/2004. Stěžovatel byl usnesením ze dne 29. 3. 2004 vyzván k odstranění vad žaloby ve lhůtě 1 měsíce. Usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 16. 4. 2004 a on na ně reagoval podáním ze dne 19. 4. 2004. Toto nebylo omylem ze strany soudu založeno do spisu sp. zn. 24 Az 229/2004, proto krajský soud vycházel z toho, že stěžovatel vady neodstranil a usnesením ze dne 3. 6. 2004, č. j. 24 Az 229/2004 - 14, žalobu odmítl. Vzhledem k tomu, že usnesení o odmítnutí žaloby nepředstavuje překážku věci pravomocně rozhodnuté, krajský soud meritorně přezkoumal napadené rozhodnutí, které bylo žalobci doručeno dne 22. 3. 2004, a vycházel z toho, že žaloba byla podána dne 25. 3. 2004, tj. včas ve lhůtě podle § 32 odst. 1 zákona o azylu.

Rozsudkem označeným v záhlaví krajský soud žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění uvedl, že žalovaný postupoval správně a v souladu s ustanovením § 12 zákona o azylu, když stěžovateli azyl neudělil, neboť důvody, které uvedl, nelze podřadit pod žádný z důvodů pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu. Krajský soud se rovněž ztotožnil se závěry žalovaného ohledně neudělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu, neboť je shledal v souladu se zákonem. Dále konstatoval, že žalovaný postupoval v souladu s ustanovením § 91 zákona o azylu, když v případě stěžovatele neshledal existenci překážek vycestování, neboť z informací o zemi původu a z údajů uváděných stěžovatelem nelze učinit závěr, že by náležel k osobám ohroženým skutečnostmi, zakládajícími tyto překážky.

Proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě podal stěžovatel kasační stížnost, a to z důvodu nezákonnosti rozhodnutí, neboť v řízení o žalobě bylo již rozhodnuto usnesením soudu o odmítnutí žaloby a toto usnesení bylo napadeno kasační stížností, o které nebylo dosud rozhodnuto. Pokud soud rozhodl ve věci rozsudkem, tedy meritorně, dle stěžovatele vykročil z ústavních limitů a zatížil své rozhodnutí neodstranitelnou vadou. Stěžovatel výslovně uplatňuje kasační důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), d) a e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Zároveň žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu podání lze dovodit, že stěžovatel namítá kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), d) a e) s. ř. s., a kasační stížnost je přípustná.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost je podána včas a že je přípustná, přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Předně nelze přisvědčit jediné konkrétní stěžovatelově námitce, totiž že krajský soud pochybil, jelikož rozhodoval o věci již pravomocně rozhodnuté. Jak již Nejvyšší správní soud opakovaně konstatoval, pravomocné usnesení soudu o odmítnutí žaloby nevytváří překážku věci rozhodnuté (k tomu srov. např. rozsudek publikovaný pod č. 538/2005 Sb. NSS). Překážku věci rozhodnuté ve smyslu ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. představují pouze meritorní rozhodnutí v téže věci. Za meritorní rozhodnutí je v případě správního soudnictví

nutno považovat především rozsudky a z usnesení pouze ta, kterými se rozhoduje ve věci (§ 53 odst. 1 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud rovněž posoudil napadený rozsudek z hlediska stěžovatelem pouze obecně uplatněných kasačních důvodů. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spočívá v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nejvyšší správní soud předesílá, že nesprávným posouzením právní otázky je omyl soudu při aplikaci právní normy na zjištěný skutkový stav, přitom o mylnou aplikaci právní normy by šlo tehdy, pokud by soud na zjištěný skutkový stav použil jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo jinou právní normu (jiné konkrétní pravidlo) jinak správně použitého právního předpisu, než kterou měl za daného skutkového stavu správně použít, anebo pokud by aplikoval správný právní předpis (správnou právní normu), ale dopustil by se nesprávnosti při výkladu.

Nejvyšší správní soud proto přezkoumal postup krajského soudu při přezkumu existence důvodů pro udělení azylu a vztažení překážky vycestování ve stěžovatelově případě. Pokud krajský soud opřel zamítnutí stěžovatelovy žaloby o to, že neuvedl žádné skutečnosti, jež by nasvědčovaly tomu, že by v zemi svého původu byl vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, použil správný právní předpis a správnou právní normu a nesprávnosti se nedopustil ani při interpretaci. Ustanovení § 12 zákona o azylu vymezuje důvody pro udělení azylu taxativně. Pouhá snaha o legalizaci pobytu na území České republiky nebo touha nalézt vlastního otce takovými důvody nejsou. Krajský soud tedy konstatací tohoto závěru při posuzování právní otázky důvodů pro udělení azylu nepochybil. Ke stejnému závěru došel Nejvyšší správní soud i po posouzení §13, § 14 a § 91 zákona o azylu.

Pokud dále stěžovatel s odkazem na § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tvrdí, že rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné a nesrozumitelné, pak i tato námitka je sice přípustnou, neboť směřuje proti přezkumu, jak jej provedl krajský soud, není však důvodnou. Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozhodnutí Krajského soudu v Brně je srozumitelné a netrpí ani nedostatkem důvodů rozhodnutí. Pokud soud došel k závěru, že rozhodnutí žalovaného je v souladu se zákonem, přičemž jak rozhodnutí žalovaného tak soudu je podrobně odůvodněno, Nejvyšší správní soud nemá, čeho by mu vytknul. Ani tato stěžovatelova námitka tedy není důvodnou.

Podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení. Ve vztahu k tomuto uplatněnému kasačnímu důvodu Nejvyšší správní soud konstatuje, že již z povahy napadeného rozsudku je zřejmé, že v dané věci nedošlo k odmítnutí návrhu ani k zastavení řízení, a proto ani tato námitka není důvodnou.

Nejvyšší správní soud tak vzhledem k výše uvedenému shledal, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval

a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, proto bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 23. února 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu